

Hồi 31

Đệ kế huynh vị

Yến Phi dán mình vào thân thuyền không một tiếng động trườn xuống nước, không lặn đi mà lại vận công vào song thủ hút chặt vào thân thuyền, chỉ để khuôn mặt lộ lên khỏi mặt nước. Đó chính là biện pháp khôn ngoan của chàng, nếu là Lư Tuần quay trở lại, quyết truy tìm Vinh Trí, chắc chắn sẽ không bỏ qua đáy sông mà không kiểm tra kỹ càng, dưới ánh sáng tịch dương chưa tắt hẳn, lại thêm nước sông không sâu, chàng tuyệt không thể tránh khỏi cặp mắt của hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Lư Tuần.

Vừa mới ẩn kín thân hình, tiếng động đầu mũi chân điểm lên đầu thuyền đã truyền đến. Yến Phi nghĩ thầm sao đến nhanh thế, vội trườn xuống dưới đáy thuyền.

Quả nhiên người nọ trước tiên đi một vòng quanh mép thuyền, sau đó mới tiến vào trong khoang.

Yến Phi thầm khen Lư Tuần quả nhiên là lão giang hồ, tuy nhìn thấy thi thể Vinh Trí, vẫn không vội tiến vào khoang mà trước tiên xem xét tình huống xung quanh thuyền, sau khi vào trong quan sát Vinh Trí, lại quay lại vận công vào song nhĩ, chăm chú nghe ngóng, đồng thời vận tụ công lực để phòng có kẻ hốt nhiên tập kích.

Đối phương chợt từ trong khoang lao vọt ra, nhảy về phía đuôi thuyền. Yến Phi thầm tiếc rẻ, Lư Tuần chuyển chỗ như thế khiến chàng mất cơ hội tốt để đột kích.

"Đại sư huynh!".

Yến Phi lấy làm ngạc nhiên, người bên trên hóa ra không phải Lư Tuần, tuy nhiên công phu khinh thân của hắn chắc chắn không kém gì Lư Tuần, chỉ không biết là cao thủ tuyệt đỉnh phương nào. Nên biết cao thủ cỡ như Lư Tuần, thiên hạ chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Bỗng dưng ở đâu xuất hiện một kẻ như thế, đương nhiên khiến chàng hết sức kinh dị.

Tiếng gió cuộn tới, một người từ bờ sông vọt lên đầu thuyền, ngạc nhiên nói: "Sao lại là Đạo Phúc người?".

Người vừa nói mới đúng là Lư Tuần, Yến Phi đã nghe hắn đối đáp với kẻ đến trước, vì thế mới biết là ai với ai.

Thiên Sư đạo, nhân vật danh tiếng cao nhất đương nhiên là Thiên Sư Tôn Ân, tiếp đến là hai đệ tử chân truyền của lão - "Yêu Soái" Lư Tuần và "Yêu Hầu" Từ Đạo Phúc, mà người sau chính thị vang danh Giang Đông mỹ nam tử, không biết bao nhiêu mỹ nữ rơi vào tay hắn, bị lừa mất cả trái tim lẫn thân thể.

Chẳng ngờ lương đại ca thủ Thiên Sư đạo tập trung cả ở đây, do đó có thể nói giang hồ đại biến đến nơi rồi.

Từ Đạo Phúc đáp: "Lại còn chẳng phải vì cái người coi rẻ nam nhân thiên hạ đó sao, thật là một mỹ nhân kiêu sa. Ta đã cùng nàng tiếp xúc sơ sơ, hết sức mong mỏi được thỏa tình như nguyện, đáng tiếc khi theo đến Biên Hoang, bỗng nhiên tung tích nàng biến mất, tìm đến chốn này, phát hiện đại sư huynh đang xuất thủ thâu tập kẻ địch, bèn tới đây".

Lư Tuần cười nói: "Người ta nói mỹ nhân kế đến đâu cũng thuận lợi, ta nói mỹ nam kế của Đạo Phúc người mới là vĩnh viễn không thất thủ. Ài! Vinh Trí đạo huynh của chúng ta vì sao phải sớm về Tây thiên, có phải do người hạ thủ không?".

Yến Phi nghe thấy Từ Đạo Phúc không chút ngưng ngừng tự mình khoe khoang đi lừa gạt tâm ý con gái nhà người ta, thậm chí bắt đầu, nhưng không thể không thừa nhận hắn có chất giọng êm ái dễ nghe, có thể dụ cho kiến trong hang phải bò ra, phối hợp khéo dùng từ cao nhã, lời lẽ nói ra ngọt ngào, đúng là hại khổ mỹ nữ thiên hạ, cũng khiến chàng càng cảm giác Từ Đạo Phúc thâm độc hiểm ác.

Từ Đạo Phúc nói: "Lúc ta tới già đã ra thế này rồi, ta đã coi qua kinh mạch già, thiên hạ chỉ có chân khí Tiêu Dao Quyết chí âm chí hàn của Nhậm Dao mới có thể làm tâm mạch già đóng băng lại như thế, bị rồi là không cách nào cứu được".

Yến Phi trong lòng kinh sợ, người này quả nhiên có bản lĩnh, chỉ qua tình trạng kinh mạch đã có thể suy ra nguyên nhân cái chết của Vinh Trí.

Lư Tuần nói: "Hóa ra Nhậm Dao thân hành hạ thủ, chẳng trách Vinh Trí không tránh khỏi kiếp số! Tiêu Dao Quyết tà độc âm hiểm, có thể trường kỳ tiềm phục trong thân thể người thụ thương, chờ dịp hoành hành, nếu không triệt để bài trừ độc hại, có thể phát tác bất cứ lúc nào".

Yến Phi thầm kêu hồng bét, cứ lấy làm lạ sao thương thế chưa lành, thì ra chân khí của Nhậm Dao đáng sợ như vậy.

Từ Đạo Phúc nói: "Chuyện này thật ra là sao đây? Vinh Trí sao lại gặp phải Nhậm Dao, đại sư huynh người vì cái gì mà tới đây vậy? Thiên Địa bội đã lấy được chưa?".

Lư Tuần hừ lạnh một tiếng nói: "Đừng có nói nữa! Thiên Địa bội được rồi lại mất, do yêu nữ Thanh Thị và hai tên tiểu tử làm vỡ, ta chính là đang tìm hai tiểu tử đó tính sổ đây".

Tiếp đó đem sự tình lược thuật lại, lại nói: "Trong số hai tiểu tử có một là người của Bắc Phủ binh, oan có đầu nợ có chủ, để coi xem bọn chúng có bay được đến đây không?".

Yến Phi nghe đến đây âm thầm cười khổ, Lưu Dụ trêu vào kẻ cùng hung cực ác như thế, nếu mình không tìm gã cảnh cáo một câu thì không ổn.

Từ Đạo Phúc hung hãn nói: "Đại sư huynh cần nhanh lên một chút, bằng không nếu để Phù Kiên công hãm Kiến Khang, nhà tan người tán, muốn tìm người sẽ mất một phen công phu đấy!".

Trong lúc hấn nói đến chuyện Phù Kiên công hãm Kiến Khang, ngữ khí tràn đầy hứng thú về chuyện tai họa rớt xuống đầu kẻ khác, lộ rõ cừu hận sâu sắc đối với chính quyền Nam Tấn. Yến Phi không lạ gì thái độ của hấn, trong lúc cùng Lưu Dụ bôn tẩu tới Biên Hoang Tập, chàng đã đại khái nắm được những điều liên quan đến Thiên Sư đạo.

Thiên Sư đạo xuất hiện không phải ngẫu nhiên, mà sinh ra từ bất mãn của Giang Đông thế tộc cùng những di dân thất thế.

Lấy Tôn Ân làm ví dụ, vốn xuất thân từ thế tộc Giang Đông, bị thế tộc nam lai áp bức bóc lột, trải qua nhiều lần cắt đất đã biến thành hạng nghèo đói mặt rệp, đối với chính quyền hận thù sâu sắc, mới lập chí làm phản.

Còn đối với Lư Tuần và Từ Đạo Phúc, gia tộc được coi là vọng tộc phương bắc, nhưng lại qua sông hơi muộn, không thể cùng chính quyền Giang Đông chia chung bát canh, cũng hóa ra hàn môn, bất luận là vọng tộc hay không, nhất luật trở nên nghèo đói.

Hai thế lực bất mãn chính quyền kết hợp, cộng thêm đạo giáo dị đoan, mới thành ra tín ngưỡng của dân chúng vùng tam Ngô - Thiên Sư đạo.

Oán khí sâu dày tích lũy lâu ngày của nhân sĩ bốn địa cùng sĩ tộc nam lai thất thế nhân công cuộc nam chinh của Phù Kiên cuối cùng cũng đến thời khắc bộc phát thành đại loạn.

Căn cứ vào tiếng động do hai người tiến vào khoang thuyền, và tiếng y phục bị xé rách, chắc hẳn hai người đang tìm kiếm gì đó trên thi thể Vinh Trí.

Từ Đạo Phúc nói: "Vừa rồi ta dò theo kinh mạch hấn, phát hiện trong nội thể hấn còn có một luồng ngoại khí không phải của Nhậm Dao, thoát ẩn thoát hiện, do vậy

hiều khả năng có người đi trước chúng ta một bước, muốn kéo dài sinh mệnh hần lúc lâm tử”.

Yến Phi lập tức cảm giác xương sống lạnh toát, bên cạnh nước sông càng lạnh lẽo thấu xương, Từ Đạo Phúc thật cao minh, chỉ qua lời này của hắn, càng thấy dự liệu khi này của mình không sai, thời gian Từ Đạo Phúc vào khoang thuyền chỉ chừng vài lần hít thở, mà có thể đoán trúng gần ấy chuyện như chính mắt chứng kiến, người này quả thực trí kế vô công đều không thể coi thường.

Nữ tử mà hắn định dùng mỹ nam kế đối phó cuối cùng là ai? Từ Đạo Phúc phí tâm phí lực như thế, chỉ vì muốn đoạt được tình cảm của một nữ tử sao? Trong đầu bất giác hiện lên cặp mắt to thần bí mà mỹ lệ.

Lư Tuần thở dài nói: "Nhiều khả năng quá! Hiện giờ Biên Hoang Tập cao thủ như mây, Nhậm Dao cũng đã có mặt, chúng ta hành sự nên thận trọng”.

Từ Đạo Phúc nói: "Hai sư huynh đệ ta tình cờ may mắn gặp nhau ở đây, chỉ bằng cùng tiến cùng thoái, cùng hành động, nếu có thể tìm thấy Nhậm Dao, dựa vào sức hai ta liên thủ, không chừng có thể qua được đại nạn này”.

Lư Tuần cự tuyệt: "Đừng gây thêm rắc rối, Nhậm Dao tung hoành thiên hạ, chưa có địch thủ, lại giảo hoạt như cáo, hung tàn độc ác, bằng không đã chẳng giết thầy đẳng vị, đối phó với y, có lẽ cần Thiên Sư thân hành ra tay mới được. Sư đệ ngươi có nhiệm vụ trọng đại, không thể thất bại, biết được Đan kiếp ở đâu, mới là chuyện quan trọng”.

Yến Phi nghe đến đây ngớ hết cả người, Đan kiếp há chẳng phải là nằm trong cái bình nhỏ trong người chàng sao? Lư Tuần trọng thị như vậy, hẳn vật này không phải tầm thường, vì sao lại rơi vào tay Vinh Trí? Theo đạo lý Vinh Trí cần phải mang nó hiến lên cho Giang Lăng Hư, mà không phải trước khi chết giao phó cho mình mang tới cho một người khác.

Đủ thứ nghi vấn cuộn cuộn trong lòng.

Từ Đạo Phúc nói: "Sư huynh dạy rất đúng, ta đi đây”.

Yến Phi từ từ chìm sâu xuống đáy sông, lúc này trời đã tối đen, không lo bị hai đại hung nhân phát giác chàng ngấm tiến qua bờ bên kia.

Chưa có lúc nào, tâm tình của chàng lại trầm trọng bất an như lúc này.

o0o

Tạ An ngồi một mình trong một góc Vong Quan Hiên, chỉ có cây đèn cô độc làm bạn, tâm tư dâng trào.

Từ lúc cái tin Hoàn Xung vì vết thương cũ tái phát, đột nhiên chết đi truyền về Kiến Khang, ông ngồi nguyên tại đó, từ chối cả bữa ăn tối.

Hiên tại quân chính đại quyền của Hoàn Xung tại Kinh Châu đã rơi vào tay đệ đệ của ông ta là Hoàn Huyền, chỉ thiếu sự thừa nhận chính thức của Tư Mã hoàng thất.

Tin tức về cái chết của Hoàn Xung hiện chỉ lan truyền trong giới vương công đại thần, nhưng mà giấy làm sao mà bao được lửa, nếu Tạ An không ứng phó cho tốt, sẽ gây nên một cuộc đại khủng hoảng trong dân chúng Kiến Khang thành.

Tư Mã Diệu đã hai lần phái người giục ông vào cung gặp mặt, đều bị ông cự tuyệt lần khần, bất quá đây không phải là một biện pháp tốt, nhân vì sự tình đã đến mức không thể chần chừ hơn được nữa.

Từ trước tới nay, Hoàn Xung và ông là hai cột trụ của triều đình phương nam, với Hoàn Xung tọa trấn ở Kinh Châu, vùng Kinh Tương vững như Thái Sơn, khiến cho Dương Châu không lo gì về mặt tây.

Hoàn Huyền bất luận võ công hay binh pháp đều kém xa người anh, nam phương chỉ có một "Huyền" khác, Tạ Huyền, là có thể sánh ngang và có thể kế thừa địa vị đó.

Hoàn Huyền bản tính kiêu ngạo ngang ngược, bụng chứa dã tâm, để hấn ở ngôi vị Đại tư mã tuyệt không phải là điều phúc cho đại Tấn, mà còn là đại họa trong gan ruột.

Tổng Bi Phong tiến vào Vong Quan Hiên, thẳng tới bên Tạ An, quỳ xuống bẩm: "Giang Hải Lưu cầu kiến An gia".

Tạ An điềm đạm nói: "Còn ai đi cùng với hấn?".

Tổng Bi Phong đáp: "Hấn tới một mình, không mang theo tùy tùng".

Tạ An nói: "Mời hấn vào".

Tổng Bi Phong lãnh mệnh đi ra, lúc sắp đi muốn nói gì lại thôi. Tạ An đương nhiên biết hấn muốn giục mình nhập cung gặp Tư Mã Diệu, bởi Tư Mã Đạo Tử, Vương Thần Chi đã sớm phụng mệnh nhập cung thương nghị, chỉ thiếu một mình ông.

Đưa Giang Hải Lưu vào ngồi xuống bên Tạ An rồi, Tổng Bi Phong thoái lui ra ngoài hiên.

Tạ An trầm giọng nói: "Hải Lưu thấy chuyện này thế nào?".

Vốn luôn thâm trầm mà khi nghe hỏi như vậy, thân hình to lớn Giang Hải Lưu bất giác chấn động, trầm ngâm một lát rồi cười khổ đáp: "Đúng lý thì không có điều gì nghi

vấn cả, Đại tư mã thân thể mấy năm gần đây vì độc thương cũ thỉnh thoảng lại tái phát, hiện nay đại quân Phù Kiên nam lai, tinh thần và thân thể đều phải chịu áp lực nặng nề, chịu không nổi bệnh cũ phát tác, ai!”.

Tạ An bình tĩnh nói: "Hải Lưu biết chuyện này từ khi nào?”.

Giang Hải Lưu thoáng do dự, cuối cùng mới thành thực nói: "Hải Lưu sớm nhận được tin tức, bất quá vì chưa hiểu rõ tình hình Kinh Châu lúc này nên không dám tới gặp An công”.

Tạ An ngẫm thử dài, Giang Hải Lưu và Hoàn Huyền trước nay quan hệ mật thiết hơn nhiều so với quan hệ cùng Hoàn Xung. Bản thân ông đến tận hoàng hôn mới có tin tức, nhưng Giang Hải Lưu thì đã sớm được Hoàn Huyền báo tin trước đến mấy canh giờ, vì Hoàn Huyền muốn nhờ thế lực và ảnh hưởng của Giang Hải Lưu ở Kiến Khang giúp hắn thuận lợi kế thừa quyền vị của Hoàn Xung.

Hiện tại Tư Mã Diệu đồng ý hay không, hoàn toàn ở một câu nói của ông. Tư Mã hoàng thất đương nhiên không muốn để Hoàn Huyền tập trung quân chính đại quyền Kinh Châu vào tay hắn, lại còn hy vọng nhân cơ hội này cắt giảm quyền lực của Hoàn gia, bất quá phải có sự đồng ý của người đứng đầu Bắc Phủ binh Tạ An mới được.

Tạ An nói được hay không chỉ cần một câu, nhưng bất kỳ phương diện nào cũng đều mang tới hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Để Hoàn Huyền ngồi lên chiếc ghế Đại tư mã, trong thời gian ngắn đương nhiên tất cả bình an vô sự. Nếu không đồng ý, mâu thuẫn Kinh, Dương lập tức trở nên căng thẳng, nội chiến sẽ nổ ra lúc nào không biết. Tại thời điểm quyết chiến với Phù Kiên hiện giờ, giống như đổ dầu vào lửa, tuyệt không phải là đem phúc tới cho thần dân nam triều.

Mâu thuẫn trong lòng Tạ An như thế nào, có thể thấy rõ.

Nhật giọng nói: "Tin tức có phải do Hoàn Huyền đưa lại không?”.

Giang Hải Lưu rất muốn không phải trực tiếp trả lời câu hỏi không chút e dè như núi lở trước sân này, nhưng không có cách nào khác, đành ử rữ gật đầu: "Chính là như thế!”.

Tạ An khẽ cười: "Hải Lưu hiểu rõ tình thế rồi chứ?”.

Giang Hải Lưu lại ngẫm hít một khẩu khí, hơi cúi đầu, hạ giọng nói: "Trong tay Hải Lưu có một bản tấu chương do đại tộc môn võ tướng ở Kinh Châu cùng nhau thảo ra, khẩn khoản xin hoàng thượng chuẩn y để Nam quận công kế thừa trọng vị Đại tư mã,

làm yên lòng quân dân, cùng đoàn kết nhất trí, ứng phó Phù Kiên. Ài! Hải Lưu cũng đã ký vào bản tấu chương, chuẩn bị sau khi báo lên An công, lập tức tâu với hoàng thượng”.

Tạ An càng thêm buồn cười, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Giang Hải Lưu.

Giang Hải Lưu cười khổ: "An công có thể cho Hải Lưu nói mấy lời riêng tư không?".

Tạ An thung dung nói: "Đó chính là điều ta đang muốn nghe đây!".

Giang Hải Lưu nhích lại gần hơn, hạ giọng chỉ để Tạ An nghe thấy, nói: "Huyền soái xuất quân thắng trận, đại phá quân Lương Thành, lại gây áp lực khiến đại quân tiên phong của Phù Kiên phải kéo về tây Phì Thủy, thắng lợi có thể hy vọng. Bất quá không biết An công có từng nghĩ qua nhược bằng trận chiến này chúng ta kết thúc đại thắng, tình thế phát triển sau này đối với Huyền soái và An công chẳng phải sẽ vô cùng bất lợi sao?".

Tạ An nhú mày: "Câu chuyện đùa này phải chăng là do Nam quận công sai người nói với ta?".

Giang Hải Lưu ngồi thẳng người lên, chậm rãi lắc đầu nói: "Chính là suy nghĩ chân chính trong lòng Hải Lưu, nếu có một chữ không đúng, xin cho Hải Lưu chết không yên lành. An công tại thời khắc quan trọng này chịu giúp đỡ Nam quận công, Nam quận công tất nhiên sẽ mãi mãi cảm kích. Đương nhiên rõ ràng An công không cần Nam quận công đối với lão nhân gia người cảm ân đồ báo, mà đó là vì Huyền soái và thần dân đại Tấn ta mà nghĩ. Chỉ cần một ngày Nam quận công khống chế Kinh Châu, họ Tư Mã không thể không trọng dụng Huyền soái, để mà cân bằng tình thế. Giang Hải Lưu tôi xin bằng tính mệnh bảo đảm tuyệt không thiên vị bên nào, cũng lấy đó để báo đáp ân tình trước đây của họ Tư Mã đối với Hải Lưu này. Đây chính là lời từ phế phủ của Hải Lưu”.

Tạ An một lần nữa trầm than, Giang Hải Lưu xác thực nhãn quan rộng lớn, quan sát tình thế rất chính xác. Hiện tại ông chỉ có thể chọn lựa hoặc giúp Hoàn Huyền hoặc để hấn tách rời khỏi triều đình phương nam.

Người mà Hoàn Huyền cố kỵ nhất là Tạ An và Tạ Huyền, còn lại bất kỳ ai hấn đều không coi vào đâu. Xét cho kỹ hơn thì người mà Giang Hải Lưu sợ nhất cũng là bản thân ông và Tạ Huyền, chỉ cần một trong hai người còn sống, cho là có một ngày Giang Hải Lưu táo gan làm lớn, cũng không dám giúp Hoàn Huyền khởi binh làm loạn. Nếu không có Giang Hải Lưu trợ giúp, Hoàn Huyền cũng vô phương khống chế thượng du Trường Giang, vì vậy mà lời này của Giang Hải Lưu chắc chắn không phải là nói ngoa. Nhưng nếu ông trợ giúp Hoàn Huyền, mà không thiết pháp để lần lữa hoặc thừa cơ tước đoạt

binh quyền của Hoàn gia, chắc chắn sẽ làm cho Tư Mã Diệu và Tư Mã Đạo Tử thêm nghi ngờ Tạ gia.

Trong tình hình như vậy, ông thật quả tiến thoái lưỡng nan.

Tạ An bình tĩnh nói: "Hải Lưu phải hiểu thật rõ tâm ý Nam quận công mới được".

Giang Hải Lưu thở dài: "Hiểu rõ rồi thì làm sao? Cho là Nam quận công chịu khuất phục hoàn cảnh, cuộc chiến này nếu thắng, nam phương còn ai dám cùng Huyền soái tranh phong? Nhưng nếu chiến sự tiếp tục, triều đình hẳn không thể không nhờ đến Nam quận công và binh lực Kinh Châu. Trước mắt cần thiết nhất là đoàn kết, bất luận thắng hay thua, hợp tác Kinh - Dương là bắt buộc. Đó là ngu kiến của Hải Lưu, xin An công định đoạt".

Tạ An gật đầu nói: "Hải Lưu lập tức mang tấu chương đưa vào hoàng cung xin hoàng thượng xem xét, ta sẽ vào sau".

Giang Hải Lưu mừng rỡ nói: "Vậy là An công chịu hết sức giúp Nam quận công rồi".

Tạ An mỉm cười: "Đó chẳng phải tâm nguyện của người sao?"

Giang Hải Lưu đỏ bừng mặt, ấp úng nói: "Hải Lưu chỉ là hy vọng đại Tấn ta thứ nhất không mất vào tay Phù Kiên, thứ hai không để mất cơ hội tốt thừa thắng bắc phạt, cả hai phương diện đều phải do An công giúp đỡ Nam quận công mới được".

Tạ An chẳng nói chẳng rằng, chỉ nói: "Đi đi!".

Giang Hải Lưu đứng lên thi lễ, vội vã đi ra.

Tạ An tâm tư trong lòng dâng lên như sóng cả ngập trời, hiện tại Hoàn Huyền có thể kế nghiệp huynh trưởng hay không hoàn toàn phụ thuộc vào ông.

Giang Hải Lưu tuy là thay Hoàn Huyền làm thuyết khách, nhưng lời hắn nói ra lại không phải không có lý, dư luận từ bên ngoài ám thị muốn thu hồi quyền lực của Hoàn Huyền, nhất thời cũng không cần gấp gáp.

Sự thực chỉ cần một ngày Tạ Huyền còn đó, Hoàn Huyền cũng không khác gì bị áp chế chặt chẽ, trong hoàn cảnh này, Tư Mã hoàng triều cũng không thể không dựa vào Tạ Huyền, Tạ gia thời vững như Thái Sơn.

Nếu tương lai Hoàn Huyền có hành động sai trái, Tạ Huyền cũng thừa đủ năng lực thu thập hắn.

Nhưng nếu hiện tại Hoàn Huyền không có sai lầm đáng kể gì cần phải ứng phó, làm sao khiến thế lực sở tại và quân dân Kinh Châu tâm phục đối với Hoàn Huyền.

Đối với chuyện phân chia quyền hành, Tạ An cuối cùng đã có một quyết định gian nan, với Hoàn Huyền quyết ý tiện thể tạo dựng cho hắn, để hắn ngồi lên chiếc ghế Đại tư mã.

- o O o -